

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Φίλε «Νουμά»,

Δέν ξέρω ἂν εἶσαι θρησκόληπτος. Ἄν εἶσαι, γιὰ τὸ Θεὸ φυλάξου καὶ μὴ διαβάσῃς τὰ θρησκευτικὰ ἀναγνώσματα τοῦ δημοσιεύου καὶ θὰ δημοσιεύουν μερικὲς φημερίδες, γιὰτὶ θὰ κολαστῇς, εὐλογημένε μου, εἴτε ἐπειδὴ θὰ θυμώσῃς παρὰ πολὺ, εἴτε ἐπειδὴ θὰ νοιώσῃς μέσα σου κάτι σὺν πειρασμῷ νὰ σκεφτῇς τὸ πονηρὸ, καὶ μόνο, γιὰ πολλοὺς ἀγίους. Ἄν δὲν εἶσαι θρησκόληπτος, διάβασε τότες τὰ ἀναγνώσματα αὐτὰ γιὰ νὰ δῇς τί δηλητήριο χύνεται μέσα στὴν καρδιά, στὴν ψυχὴ καὶ στὴν ἠθικὴ τοῦ κακόμοιρου τοῦ κοσμάκη. Δέν ξέρω ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ νεόβγαλτοι ἀγογράφοι, ποὺ τύφλα νῆχῃ μπροστά τους ὁ Συναξαριστὴς ἢ καλῆτερα ὁ Βοκκάκιος, ξέρω ὅμως ὅτι τὰ ἀναγνώσματα τοῦτα τὰ βάνουν οἱ ἐφημερίδες γιὰ νὰ τραβοῦν τὴν πεντάρα τοῦ ἀπλοικοῦ κοσμάκη, καὶ χωρὶς νὰ βλέπουν τὸ κακὸ ποὺ γεννοῦνε. Γιὰτὶ τὰ ἀγιωτικὰ αὐτὰ μυθιστορήματα δυὸ ἀποτελέσματα ἔχουν· ἢ δείχνουνε στοὺς φανατικούς τὴ θρησκεία μὲ τρόπο ποὺ τοὺς κάνει νάνακατόνουν μέσα στὸ μυκλὸ τους σὰ σαλάτα τὸ φανατισμὸ καὶ τὴν ἀληθινὴ πίστη καὶ νὰ μὴ μποροῦνε νὰ ξεχωρίσουν τὴ σωστὴ ἰδέα τῆς θρησκείας, ἢ—κι αὐτὸ γίνεται περισσότερο—τοὺς κάνουνε νὰ χάνουν ὅ,τι λείψανο θρησκευτικῆς πίστεως ἔμεινε μέσα τους. Γιὰτὶ ἐκείνους τοὺς ἀγίους ποὺ ἴσαμε σήμερα τοὺς θαρροῦμε, ἔστω κι ἀμφίβουλα, σὺν κάτι ποὺ ἡ ζωὴ τους τοὺς δίδαχνε τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν καλοσύνη, τὴν τὴν παρουσιάζουνε σὺν ἱπποτικῶν ἥρωες τοῦ μεσαιῶνα ἢ σὺν ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἀγιωσύνη τήνε κέρδισαν μὲ κάθε ἄλλο παρὰ μὲ τὴν ἀγνότητα. Καὶ τὰ γράφουν τὰ ἀναγνώσματα αὐτὰ τόσο σαχλά, ποὺ κάθε ἄμορφη πράξη τῶν ἀγίων παίρνει ὄψη γεροντοκοριτοίστικης αἰσθηματολογίας. Χύνεται μπόλικο τώρα τὸ δηλητήριο τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀθρησκείας στὸ λαόν. Ἴσως νὰ φαίνουμαι ὑπερβολικός. Μὰ ἂς καλοξεταστῇ τὸ πρᾶμα καὶ τότε θὰ παραδεχτῇ καθένας, ὅτι ὅταν ἡ θρησκεία ἐρχίξῃ νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν ἀψηλόνοντο θρόνο της, ἀπὸ τὸ θρόνο τοῦ ἰδανικοῦ, γίνεται κουρέλι ποὺ καθένας ἀφοδὰ τὸ τσαλαπατάει. Οἱ φημερίδες βέβαια δὲ θάκοῦσουν τὰ λόγια μου τοῦτα γιὰ νὰ πᾶψουνε νὰ τυπώνουν τέτλια κακογέννητα καὶ ἐπικίντυνα ἀναγνώσματα. Μὰ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχει χρέος νὰ μπῇ στὴ μέση καὶ νὰ κάμῃ ἓνα εἶδος λογοκρισίας, ἀπαγορεύοντας νὰ ξαναδημοσιευτοῦνε ἀγιωτικὰ μυθιστορήματα, γραφόμενα ἀπὸ τὸν κάθε ρεπορτάρο. Ἐδῶ τήνε θέλω νὰ δείξῃ τὴ φροντίδα της γιὰ τὴν πίστη μας καὶ τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα τοῦ λαοῦ, κι ὅχι μὲ τὸ νὰ κυνηγᾷ τὸ μεταφρασμένο Βαγγέλιο, ποὺ μόνο μάτια ἀνοίγει καὶ δὲ στρεβλόνει ψυχές, μυκλὰ καὶ κρίση, ὅπως αὐτὰ τὰ Βοκκαϊστικά συναξάρια.

Μὲ ἀγάπην

Ἐνας ἀληθινὸς Χριστιανὸς

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἓνα, κ' ἓνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιοῦντα στὰ γραφεῖα μας τάκοῦλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρου «Ταξίδι» καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννέρη».

Τοῦ Πάλλη «Ἡλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ Φωτιάδου Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση».

Τοῦ Ἐδ-ταλιώτη «Ἱστορία τῆς Ρωμοσύνης καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκέλας κλπ.»

Τοῦ Φιλίντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμείκης γλώσσας (μὲρ. Α').

Τοῦ Λόγγου «Ἀθήνης καὶ Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἡλ. Βουτιερῆδη.

Τοῦ Σοφοκλῆ Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη.

Τοῦ Χ. Ἀντρέαδου «Ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος».

Τοῦ Κ. Παθαγιάννη «Μοσκιές» (Δηγήματα 50 λεπτὰ).

Ἡ ΛΙΑΔΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ. Πάλλη δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικόν.

Ὁ σὺρ Βίλλιαμ Πικαντίλλου πιάνει ἓνα ἀμάξι νὰ πᾶι στὸ λιμάνι γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ καινούργιο κάττερὸ του. Μπαίνει σ' αὐτὸ καὶ τραβηγμένος ἀπὸ τὴν ἄμορφη τοῦ ταξιδιοῦ ἀρμενίζει κι ὅλο ἀρμενίζει καὶ λητμονάει τὰμάξι. Ὁ ἀμάξις περιμένει. Οἱ ὥρες περνοῦν, ἔρχεται ἡ νύχτα, φεύγει κι αὐτὴ, κ' ἔρχεται ἡ ἄλλη μέρα, μὰ ὁ σὺρ Πικαντίλλου ἀκόμα νὰ φανῇ. Ὁ ἀμάξις ὅλο καὶ περιμένει μονάχα ζήτησε τὴν ἀδεία νὰ στήσῃ μιὰ παράγκα γιὰ νὰ προφυλάγεται ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὸ κρύο αὐτὸς καὶ τὴν λογὸν του, ποὺ πάντα ζεμένο καλοτρώει καὶ παχαίνει. Πέρασ' ἓνας χρόνος κι ὁ ἀμάξις δὲν τῷε κουνήσῃ καθόλου ἀποκεῖ. Μιὰ μέρα γυρίζει τέλος πάντων τὸ κάττερὸ ἀπὸ τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, ποῦχε κάμει, κι ὁ σὺρ Πικαντίλλου καταμαγεμένος ἀπὸ τὸ ταξίδι του πηδαίει στὴ στεριά. Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ποὺ παρουσιάστηκε μπροστὰ του ἦταν ὁ ἀμάξις δίπλα στὰμάξι του:

— Ὠλ-ράϊτ, λέει, ὁ σὺρ Βίλλιαμ· πόσα σοῦ χρωστάω;

Ὁ λογαριασμὸς παρουσιάζεται μὲ προσοχὴ καὶ τάξη καταρτισμένος: δέκα πέντε χιλιάδες φράγκα.

— Σωστά· μονολογᾷ ὁ σὺρ Πικαντίλλου καὶ ὑπογράφει τὸ σκετικὸ τσέκ, ποὺ τὸ δίνει στὸν ἀμάξι.

— Τώρα, τοῦ λέει, νὰ μὲ πᾶς καὶ στὸ ξενοδοχεῖόν μου.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ ὁ σὺρ Πικαντίλλου ἔκαμε νὰ φύγῃ, μὰ ὁ ἀμάξις τόνε σταματάει:

— Καὶ τάγῳι μου; τοῦ λέει.

— Πολὺ σωστά. Πάρε.

Καὶ τοῦ δίνει δυὸ σελίνια.

Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὰ γίνονται στὴν Ἀγγλία.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Α. Β. Γ. Τὸ λάβαμε.—κ. Ε. Στρομ. Μὴν τὸν πιστεύετε. Ὁ κ. Γρηγόριος κρίνοντας στὰ τελευταῖα «Παναθήναια» τὸ δρᾶμα «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι» καμῶνεται πὼς δὲν καταλαβαίνει μιὰ σημειωσούλα στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου: «μὲ τὴν Πρόληψιν ζεῖ κανεὶς λεύτερα» ἢ ζωὴ κάτου ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια εἶναι σκληδιά» καὶ ρωτᾷ: ἂν ὁ συγγραφεὺς κὰ φρονεῖ αὐτὰ ποὺ λέει. Ξεχνᾷ ἢ κάνει πὼς ξεχνᾷ ὁ κ. Γρηγόριος ὅτι αὐτὰ λέγονται γιὰ τὴν Χέρη, γιὰ τὴ λαβρόμυαλη καὶ λαβρόγνωμη γυναῖκα ποὺ ὅσο κι ἂ λοχαράει τὴν Ἀλήθεια (τὸ Λάμπρο δηλ.) στρέγει νὰ ζεῖ μὲ τὸν Ἀντρέα (ποὺ στὸ δρᾶμα ἀντιπροσωπεύει τὴ Ψευτιά καὶ τὴν Πρόληψιν) γιὰτ' ἡ ζωὴ μὲ τέτιον ἄντρα εἶναι γλάντι, ἐνῶ μαζί μὲ τὸν αὐστηρὸ κι ἀλύγιστο Λάμπρο θὰν τῆς εἴτανε σκληδιά. Ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ζωντ. καὶ Πεθαμ.» τὸ ξέρει πολὺ καλά πὼς οἱ καλλιτέχνες μόνο ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Τέχνη βρ-

σκουν ἄμορφη τὴ ζωὴ. Ὁ κ. Γρηγόριος ὅμως μπορεῖ νὰν τὸ λέει, μὰ δὲν τὸ καταλαβαίνει, ἀφοῦ μὲ τὴ δουλιὰ του μᾶς ἀποδείχνει καθεμέρα πὼς ἄμορφη τὴ ζωὴ τὴ βρίσκει μοναχὰ κάτου ἀπὸ τὸν Κεῖ μ ω ν ι σ μ ὸ ποὺ ἀντιπροσωπεύει στὰ γράμματα καὶ στὴ ζωὴ, τὴν Ψευτιά καὶ τὴν Πρόληψιν. Κι μωνιστὴς καὶ νὰ νιώθει ἀπὸ ἀληθινὴ ζωὴ καὶ Τέχνη, εἶναι τῶν ὀδυνάτων. Οἱ φόβισες ψυχὲς μόνο ψόφισ πράματα νιώθουν καὶ μόνο μὲ τέτλια ἐνθουσιάζονται.—κ. Ραφ. Ἐχέις καιρὸ ἀκόμα. Ὁ μικρὸς διαγωνισμὸς μας γιὰ τὴν περιγραφή κτλ. τελειώνει τὴν τελευταία μέρα τοῦ Ἰουνίου. Τοὺς ὅρους του τοὺς ξανατυπώσαμε στὰ «Χωρὶς γραμματόσημο» τοῦ 145 φύλλου.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν Γερμανίαν-Βερολίνον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ

Φράγκα χρυσᾶ 10,000,000

ΕΛΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὑποκαταστήματα:

Ἐν Κων)πόλει, Σμύρῃνῃ, Θεσσαλονίκῃ, Ἀλεξανδρείᾃ καὶ Πραγκορεῶν ἐν Ἀμβούργῳ

Ἐνεργεῖ προεξοφλήσεις, εἰσπραξίσεις γραμματίων, τηλεγραφικὰς πληρωμὰς, ἀγορὰν καὶ πώλησιν συναλλαγματίων, ἐκδίδει πιστωτικὰς ἐπιστολάς (lettres de Crédit) δι' ὅλην τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀνατολὴν καὶ πᾶσαν ἑλληνὴν χώραν, ἀγοραπωλησίας χρεωγράφων παντὸς εἶδους, χορηγῆσεις δανείων καὶ ἀνοικτῶν λογαριασμῶν ἐπὶ ἐνεχέρῳ χρεωγράφων καὶ ἐμπορευμάτων, καὶ ἐν γένει ὅλας τὰς χρηματικὰς ἐργασίας καὶ ὅλας τὰς τραπεζικὰς παντὸς εἶδους.

Τυπὴμα καταθέσεων

Ἡ Τράπεζα δέχεται καταθέσεις εἰς χρυσὸν καὶ τραπεζογραμμάτια πληρώνουσα

Διὰ καταθέσεις εἰς χρυσὸν

2 ο) ἀποδοτικὰς εἰς πρώτην ζήτησιν

2 1)2 ο) » μετὰ τρεῖς ἕως ἑξ μῆνας

3 ο) » » ἑξ μῆνας ἕως 2 ἔτη

Διὰ καταθέσεις εἰς τραπεζογραμμάτια

2 1)2 ο) ἀποδοτικὰς εἰς πρώτην ζήτησιν

3 ο) » » μετὰ τρεῖς ἕως ἑξ μῆνας

3 1)2 ο) » » ἑξ μῆνας ἕως 2 ἔτη

Ὁ κ. Τζὼν Μὰκ Κόνβιλλ, κάτοικος κάποιου χρυσοφόρου μέρους τῆς Αὐστρίας, ἔφαζε μὲ μέρη μιὰ κόττα του νὰ τὴ φάῃ, μὰ γιὰ φανταστῆτε τὸ ξόφινμά του, ὅταν, ἀνοίγοντας τὴ μάμα της καὶ τὴν κοιλιὰ της, τις βρῆκε γιομάτες ἀπ' μικροὺς σβόλους χρυσαφιῦ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πιάει καὶ σφάζει καὶ τις ἄλλες 31 κόττες ποὺ εἶχε. Κάθε μιὰ ἦταν κ' ἓνα πουγγὶ γιομάτο χρυσάφι. Δηλαδή μάζεψε ἀπ' ὅλες χρυσάφι ποὺ τὸ πούλησε 3000 φρ. ποὺ νὰ ποῦμε κάθε κόττα εἶχε 94 φράγκα. Νά, κόττες μιὰ φορὰ!